

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3416

гр. Варна, 15.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жана Ив. Маркова

Членове: Радостин Г. Петров
Десислава Г. Жекова

като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно частно гражданско дело № 20223100501844 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 и сл., вр. чл. 130 ГПК и е образувано по **въззивна частна жалба вх. № 295263/28.07.2022 г.**, на „И ЕЙЧ ЕН ФИНАНС“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Крали Марко“ № 26, оф. 1 срещу **Определение № 264925/24.06.2021 г.**, поправено с **Определение № 260156/14.02.2022 г.**, постановени по гр.д. № 9738/2019 г. по описа на ВРС, XXXI-ви с., с което е прекратено производството по делото, поради недопустимост на предявеният иск.

Частният въззивник счита, че атакувания съдебен акт е неправилен, незаконосъобразен и в нарушение на материалния закон. Излага, че първоинстанционния съд след като неправилно е възприел мотивите на постановеното Решение по гр.д. № 90404/2017 г., на СРС, II ГО, 156-ти с., е достигнал и до неправилен правен извод по настоящото дело. Излага, че са налице всички обстоятелства за ангажиране отговорността на Бюрото, тъй като е налице застрахователно събитие по чл. 511, ал. 1 КЗ, заявената претенция е обработена от кореспондента на застрахователното дружество, определено е обезщетение, с което ищецът не е съгласен, поради което и разпоредбата на чл. 513 КЗ определя процесуално легитимираното лице – Бюрото. Излага, че посочените в атакуваният акт разпоредби от КЗ не намират приложение в настоящият случай. По същество моли за отмяна на атакуваното определение. **В границите на срока по чл. 276, ал. 1 ГПК** частният въззиваем СДРУЖЕНИЕ „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, депозира писмен отговор, с който изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че дори да се приеме, че хипотезата на чл. 515 КЗ не намира приложение в конкретния случай, то производството правилно е било прекратено, с оглед разпоредбата на чл. 511, ал. 3 КЗ. Според разбирането на частния въззиваем последната разпоредба въвежда като процесуална предпоставка за предявяване на иск срещу Бюрото наличието на отправена писмена

застрахователна претенция, каквато в случай не е била отправяна. По същество моли за оставяне без уважение на частната жалба.

Въззивната частна жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което **е допустима** и следва да бъде разгледана по същество.

След запознаване с писмените доказателства по делото и като съобрази приложимия закон, настоящият състав на Варненски окръжен съд намира частната жалба за **основателна**, по следните съображения:

Производството пред ВРС е образувано по предявен иск от „И ЕЙЧ ЕН ФИНАНС“ ЕООД за осъждането на СДРУЖЕНИЕ „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, да заплати сумата **8521.88 лв.** (след предприето изменение по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК), застрахователно обезщетение за повреди по л.а. „*****“, ДК № *****, в резултат на ПТП, на 26.07.2017 г., около 8:30 ч., на главен път Варна-Добрич, на около 2 км. След разклона за гр. Аксаково, посока Добрич, настъпило по вина на водача на водача на тежкотоварен автомобил с румънска регистрация, сумата **274.62 лв.**, обезщетение за забава за периода 12.08.2017 г. – 01.02.2019 г. и законната лихва, считано от предявяването на иска до окончателното изплащане, на осн. чл. 432 КЗ.

Ищецът е твърдял, че произшествието е посетено от органите на МВР и е съставен КП № 1602828/26.07.2017 г. Отговорността на виновния водач била обхваната от сключената застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователно дружество ALIANZ Tiriac Aseguarari – Румъния с кореспондент на територията на РБ – „Алианц България“ АД. Така по заявление на ищеца от 26.07.2017 г. при „Алианц България“ АД била образувана преписка № 102117217500052. Били извършени два огледа от страна на застрахователя на 27.07.2017 г. и 03.08.2017 г. като били съставени и описи. Твърди още, че на 10.10.2017 г. получил по банковата си сметка сумата 10122.12 лв. като окончателно плащане за тотална щета. Тъй като сумата била недостатъчна депозирал възражение, което било оставено без уважение. Впоследствие автомобилът бил бракуван и предаден за скрап по силата на сключен Договор от 26.10.2017 г. за сумата 460.00 лв. Счита, че ответникът е изпаднал в забава и дължи обезщетение за това.

В границите на срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника СДРУЖЕНИЕ „НАЦИОНАЛНО БЮРО НА БЪЛГАРСКИТЕ АВТОМОБИЛНИ ЗАСТРАХОВАТЕЛИ“, в който искът е оспорен по основателност и размер, без да са релевирани възражения по допустимостта му.

С атакуваното Определение № 264925/24.06.2021 г., поправено с Определение № 260256/14.02.2022 г., съдът след като отменил дадения ход по съществото на спора, прекратил производството като е възприел предявеният иск за недопустим, в хипотезата на чл. 130 ГПК. Произнасянето е обосновано с мотиви, че приложение следва да намери разпоредбата на чл. 515, ал. 4 КЗ, тъй като ищецът е заявил претенцията си пред представител в РБ на чуждестранния застраховател и в 3 м. срок е получил мотивиран отговор по нея., в която хипотеза увредените лица не могат да предявяват претенция пред Бюрото в качеството му на компенсационен орган.

Безспорно, наличието на правен интерес е положителна процесуална

предпоставка за съществуването на правото на иск, от категорията на абсолютните, за наличието или липсата, на която съдът следи служебно, както при предявяването на иска, така и по всяко време на процеса до неговото приключване. Именно поради посоченото, проверката извършвана по реда на чл. 130 ГПК може да бъде упражнявана във всеки момент от производството.

По силата на прогласеното от действащия процесуален закон, диспозитивно начало в гражданския процес, ищецът сам определя обема и интензивността на търсената защита. Въз основа на твърденията на ищеца съдът извършва преценката за съществуването на правен спор, кръга на легитимирани по него страни, наличието на правен интерес и основанието на иска.

В случая, твърденията от ищеца юридически факти, от които произтича претендираното от него субективно материално право са настъпило застрахователно събитие на територията на РБ, по вина на водач, чиято гражданска отговорност е предмет на правоотношение по застрахователен договор с румънски застраховател, претенция за заплащане на обезщетение е била заявена и разгледана от кореспондента на този застраховател в РБ, определено е и заплатено застрахователно обезщетение, с чийто размер ищецът не се е съгласил. Доколкото се касае за произнасяне по заявена пред кореспондент претенция, то посочените обстоятелства съответстват на хипотезата на чл. 511, ал. 3, вр. ал. 1, т. 1 КЗ. В този случай, съобразно изрично уредената процесуална легитимация, с разпоредбата на чл. 513, ал. 1 КЗ, Бюрото е единственият процесуално легитимиран орган пред българския съд. Изключение е предвидено за случаите, когато искът е предявен срещу застрахователя на виновния водач. В случая, не се твърди, а и не са налице подобни доказателства, иск да е предявен или да е бил предявяван срещу застрахователя на виновния водач. Този извод не би могъл да бъде разколебан и от постановеното Решение № 447958/10.07.2018 г., по гр.д. № 90404/2017 г., на СРС, II ГО, 156-ти с., тъй като разгледаният иск е бил предявен на самостоятелно основание срещу ЗАД „Алианц България“, в качеството му на ответник и е бил отхвърлен поради липсата на материална легитимация на посоченото дружество. Всъщност уредената процесуална легитимация с разпоредбата на чл. 513, ал. 1 КЗ води до извод, че на ищеца е предоставено правото да избира дали да предяви иска си срещу чуждестранния застраховател на виновния водач или срещу Бюрото.

Освен, че изрично в Кодекса фигурата на представителя на чуждестранен застраховател (чл. 503) е отграничена от фигурата на кореспондента (чл. 510), посочената от ВРС хипотеза на чл. 515 КЗ урежда хипотезите, в които Бюрото действа като компенсационен орган, както и при какви условия лицата, пребиваващи на територията на РБ, са легитимирани да получат обезщетение от компенсационния орган. Едно от кумулативните условия е това, предвидено в т. 3 от чл. 515, ал. 2 КЗ – застрахователното събитие да е настъпило в държава-членка, различна от РБ или трета държава. В конкретния случай застрахователното събитие е настъпило на територията на РБ, поради което и разпоредбата на чл. 515 КЗ и сл. е неприложима.

По изложените съображения, съставът на въззивния съд намира, че обжалваното определение, с което е прекратено производството по делото е неправилно и като такова следва да бъде отменено. Доколкото даденият ход по съществото на спора е отменен, то делото следва да бъде върнато на

първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Мотивиран от изложеното, съставът на ВРС

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 264925/24.06.2021 г., поправено с **Определение № 260156/14.02.2022 г.**, постановени по гр.д. № 9738/2019 г. по описа на ВРС, XXXI-ви с., с което е прекратено производството по делото, в хипотезата на чл. 130 ГПК.

ВРЪЩА ДЕЛОТО на ВРС за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____